

vanskelighed vil bestemmelsen næppe volde menighedsrådene. Der findes i forvejen i lov om kirkers bestyrelse en ganske vist mere begrænset adgang til at anvende forholdstalsvalgmåden, jfr. lov om kirkers bestyrelse § 4, og de valgbestyrelser, der leder menighedsrådsvalgene, vælges efter reglerne for forholdstalsvalg. Det er mig ikke bekendt, at disse bestemmelser har voldt bryderier. For at sikre ensartethed har jeg dog ment det rigtigst at medtage en bestemmelse om, at de nærmere regler fastsættes af kirkeministeren.

Med hensyn til spørgsmålet om menighedsrådsmødernes offentlighed skal jeg bemærke, at den i lovforslaget optagne bestemmelse herom ikke i sig selv indeholder noget nyt. Menighedsrådene har også hidtil gennem forretningsordenen haft beføjelse til selv at træffe bestemmelse om adgang for offentligheden til at overvære møderne. Men der har nogle gange været fremsat forespørgsel til ministeriet om, hvilke regler der gælder på dette område, hvorfor jeg har ment, at der burde optages en bestemmelse herom i selve loven.

Det er overvejet, om man ligesom for de kommunale råd burde træffe bestemmelse om, at menighedsrådenes møder normalt skal være tilgængelige for offentligheden. Jeg har dog ikke anset det for rigtigst at bryde med den hidtidige regel. De kommunale råds afgørelser griber på mange områder så direkte og afgørende ind i den enkelte borgers personlige forhold, at det må anses for påkrævet, at kommunens beboere har adgang til at følge kommunalrådenes forhandlinger. Menighedsrådenes forhandlinger gælder et langt mere begrænset område, og forholdene er i mange tilfælde så små, at det kan være naturligt, at møderne i rådene foregår under mere private former. . . . .

Men i andre tilfælde vil det efter forholdene være naturligt og rigtigst at give offentligheden adgang til at overvære menighedsrådenes forhandlinger.“

Lovforslaget henvistes efter 1. behandling til udvalgsbehandling. Under denne enedes man om den ovenfor omtalte ændring vedrørende offentlighedens adgang til at overvære menighedsrådsmøder. *Vagn Bro* (V) og *Gottschalck-Hansen* (KF) gik dog kun med betænkelighed med til at anbefale ændringen til vedtagelse, mens *Lysholt Hansen* (S) anså den for et skridt i den rigtige retning. *Kirkeministeren* udtalte om denne sag ved 2. behandling: „Principielt er jeg tilhænger af fuld offentlighed ved menighedsrådsmøderne, men vi, der har arbejdet med disse ting og kender de praktiske forhold, ved, at det undertiden kan være vanskeligt at gennemføre. Derfor valgte jeg den forsigtigere formulering. Jeg er imidlertid glad for, at vi har fået ændret lovforslaget, glad for enigheden bag det. Her har altså principielle og praktiske synspunkter bøjet sig mod hinanden, og jeg tror i og for sig, at denne lille ting måske kan få mennesker til at overveje: bruges de kirkelige midler på en rigtig måde? Er der gamle udgifter, der kan spares? Er der nye muligheder for